

OGLINZILE PULBERII / LES MIROIRS DE LA POUSSIÈRE
Poésie de **HORIA BĂDESCU** (Roumanie)

Version française : Jean Poncet

1

Se-întunecă;
abia dacă se mai poate ceva
desluși
în odăile veacului,
abia dacă în lepra propriei umbre
tu însuși te mai poți desluși.
Parcă-ar fi trecut o mie de ani,
parcă-n oglinzile prafului
ți se vede doar
linia vieții,
parcă doar neamintitul
își mai aduce aminte de tine.

La nuit approche ;
c'est à peine si l'on peut encore
rien discerner
dans les chambres du siècle,
à peine si dans la lèpre de ton
ombre
tu peux encore te voir.
Comme si un millier d'années
s'étaient écoulées,
comme si dans les miroirs de la
poussière
on ne voyait que
le fil de ta vie,
comme si l'oubli seul
se souvenait encore de toi.

2

Nelumită lumină scursă-n
rigolele zilei.
Nelumit sângele-n trupuri.
Pe lăaturalnice drumuri
pașii,
pe poduri de apă
urmele.
Te cauți în oglinda sleită
a geamului :
o gaură neagră

Vaincue la lumière court par
les rigoles du jour.
Vaincu le sang dans les corps.
Sur les chemins de traverse
les pas,
sur les arches de l'eau
les sillages.
Tu cherches ton image dans le
miroir figé
de la fenêtre :

își sorește
fărădechipul.

un trou noir
réchauffe au soleil
son visage effacé.

3

Simți cum ți se scurge timpul
pe mâini ;
un
sânge negru, cleios,
înnoroiat pe cioatele nodurilor.
Ca după arsură
ai duce palma la gură.
Ca după tăcere
ai șovăi între uitare
și amintire.
Ca după absență
ai încerca să-ți amintești cine încă
te locuiește.

Tu sens le temps s'écouler
entre tes doigts ;
un
sang noir, poisseux,
engluant de fange leurs nodosités.
Comme après la brûlure
tu lèches
ta main.
Comme après le silence
tu vacilles entre oubli
et souvenir.
Comme après l'absence
tu essaies de te rappeler
qui encore
habite en toi.

4

Vei trăi cât cuvintele tale
dar vei muri înaintea
tăcerilor.
Vorbe deșarte, nisip.
Ce să așezi peste prăpastia
dintre două cuvinte ?
Cu ochii sticliți în laptele
întunericului
urli-n niciunde.
Nici un răspuns.
Scâncește-n ieseala
Fărădecapătului
dumnezeul urâtului.

Tu vivras aussi longtemps que tes
mots
mais tu mourras avant
le silence.
Paroles vides, grains de sable.
Comment combler l'abîme
entre deux mots ?
Les yeux brillants dans le lait
des ténèbres
tu hurles au néant.
Sans réponse.
Dans la crèche de l'infini
vagit
le dieu de l'ennui.

5

Parcă îți spui,
parcă...
Un fără-de-fund
în care îți lunecă
mintea,
pântecul zădărnicii.
Pășești,
pe gheața memoriei
urmele abia ți se mai văd.
Cineva ar trebui să fie aici,
cineva...
Numai tăcere-n vămile
ființei.
Numai fără de sunet!
Poți auzi nimicul
sfârtecându-și virginitatea.
Cine scâncește între coapsele
zilei de mâine ?

6

Nu vei înceta să iubești,
la capătul fiecărei
iubiri
doar iubire se află ;
așa cum la capătul vieții
se află doar viața
și numai moartea
la capătul morții
și doar memorie
la sfârșitul memoriei
și doar uitare așteaptă
fără sfârșitul uitării.

On dirait, songes-tu,
on dirait...
Un gouffre sans fond
où s'abîme
ta raison,
estomac digérant toute vanité.
Tu marches,
sur le verglas du souvenir
tes traces se distinguent à peine.
Il devrait y avoir quelqu'un
pourtant,
quelqu'un...
Seul le silence à la douane
de l'être.
Seule la voix du néant !
Tu l'entends
qui déchire sa virginité.
Sur le ventre du futur
qui donc gémit ?

Tu ne cesseras pas d'aimer,
à la fin de tout
amour
n'existe rien d'autre que l'amour ;
comme à l'issue de la vie
n'existe que la vie
et la mort seule
au bout de la mort
et rien que la mémoire
à la fin de la mémoire
et seul l'oubli attend
l'éternité de l'oubli.

